

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd Katarzyna Szymanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury okręgowej Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020r.

sprawy A. W. (1)

oskarżonego o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 20 grudnia 2019r. sygn. akt II K 633/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu w punkcie 1 b) karę pozbawienia wolności obniża do 6(sześciu) miesięcy
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie .
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. B. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze
4. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 348/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 633/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X		XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X	XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXX	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
XXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:</p> <p>a) błędne ustalenie, że w dniu 20 kwietnia 2019 r. oskarżony groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mienia, czym miał wzbudzić w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że rzekome groźny zostaną spełnione,</p> <p>b) błędne ustalenie, że w dniach 3 czerwca 2019 r. oraz 4 czerwca 2019 r. oskarżony miał dobijać się do drzwi mieszkania pokrzywdzonych, grożąc, że ich zabije, czym miał wzbudzić w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że rzekome groźby zostaną spełnione,</p> <p>c) błędne ustalenie, że w dniu 6 czerwca 2019 r. oskarżony krzychał do pokrzywdzonego, a następnie zadzwonił do niego domofonem, grożąc, że zabije jego oraz całą jego rodzinę, czym miał wzbudzić w pokrzywdzonym uzasadnioną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	obawę, że rzekome groźby zostaną spełnione.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynów zabronionych wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz z poszanowaniem art. 4 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.</p> <p>Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy” (wyrok</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, Legalis nr 1668825). Apelacja, w której podniesiono zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu pierwszej instancji jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, tym samym wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli Sąd Odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Wbrew przekonaniu obrońcy Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez przekraczania swobodnej oceny dowodów oraz jakichkolwiek przepisów procedury. Przekonanie bowiem o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.

Prawidłowa i w pełni akceptowalna była w ocenie Sądu Okręgowego ocena zeznań świadków M. T. i W. K. dokonana przez

Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy wyczerpująco wytłumaczył z jakich powodów uznał zeznania ww. osób odpowiednio za nieistotne dla rozstrzygnięcia oraz niewiarygodne. Nie ma więc potrzeby powielania tych ocen w tym miejscu.

Sąd II instancji nie miał również zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonego A. W.. W toku przesłuchania oskarżonego przed Sądem Rejonowym na rozprawie w dniu 10 września 2019 r. (k. 194 v.) oskarżony wyjaśniał, że jego zdaniem to on był poszkodowany. Powoływał się na to, iż to on został pobity w maju i czerwcu 2019 r. w miejscu gdzie przebywał przez pokrzywdzonego i osoby trzecie. Sąd Rejonowy wyjaśnienia te ocenił w sposób prawidłowy, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (punkt 2.2 uzasadnienia). Natomiast oświadczenie oskarżonego złożone na rozprawie apelacyjnej (k. 270) nie wniosło nic nowego do sprawy, bowiem oskarżony powielił swoją wersję zdarzeń przedstawioną uprzednio przez Sądem pierwszej instancji, a kwestia ta została już przez tenże Sąd rozstrzygnięta. Poza tym, jak słusznie zauważył Sąd I instancji oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, wskazując, że ich nie pamięta z uwagi na stan upojenia alkoholowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego powoływanie się przez obrońcę oskarżonego na konflikt pomiędzy stronami procesu stanowi jedynie linię obrony oskarżonego, która nie zasługiwała na uwzględnienie wobec jednoznacznych dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonych oraz dowodów z dokumentów, świadczących o winie oskarżonego,

<p>które to dowody Sąd Rejonowy słusznie opatrzył przymiotem wiarygodności, a Sąd II instancję tę ocenę w pełni aprobuje. W wyniku analizy całokształtu materiału dowodowego Sąd Rejonowy mógł zatem przypisać obwinionemu sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, 2. Ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu. 2. Sąd Rejonowy prawidłowo i w sposób pełny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, w konsekwencji należyście ustalając stan faktyczny. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia ewentualnego wniosku obrońcy, tj. uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji celem jego ewentualnego uzupełnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania kwestii orzeczenia o karze.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2007 r, sygn. Akt SNO 75/07).</p> <p>O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 k.k., zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.</p> <p>Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dającą się zaakceptować.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona za popełnione przez oskarżonego czyny stanowiące ciąg przestępstw kara jednego roku pozbawienia wolności jest zbyt surowa, jeśli uwzględni się stopień społecznej szkodliwości czynów i winy oskarżonego, ale również zasady wymiaru kary określone w przepisie art. 53 k.k. Mimo, że zachowania A. W. były niewątpliwie naganne, to orzeczona wyrokiem kara jednego roku pozbawienia wolności wobec oskarżonego jawi się</p>	

jako nadmiernie restrykcyjna, nieodzwierciedlająca rzeczywistego charakteru przedmiotowych zachowań oskarżonego, a tym samym kara niewspółmiernie surowa. Wymierzając karę oskarżonemu Sąd Rejonowy skupił się na okolicznościach obciążających, natomiast okolicznościom łagodzącym nie przydał należytej wagi. Jako wystarczającą dla wdrożenia oskarżonego A. W. (1) do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego Sąd Okręgowy uznał karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, adekwatną tak do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, uwzględniającą wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Natomiast środek karny orzeczony wobec oskarżonego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku był w ocenie Sądu adekwatny.

Wobec tego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu w punkcie 1 b) karę pozbawienia wolności obniżył do 6 miesięcy (punkt 1 sentencji wyroku), w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok w mocy (punkt 2 sentencji wyroku).

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok w części co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Powodem utrzymania wyroku w mocy w części co do winy A. W. w zakresie przypisanych mu czynów była niezasadność zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów i w konsekwencji (zdaniem apelującego) błędów w ustaleniach faktycznych w sprawie. Podniesione przez obrońcę argumenty w żaden sposób nie podważają racjonalności toku rozumowania Sądu meriti, który doprowadził tenże Sąd do konkluzji, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału

byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację osobistą i majątkową.

7. PODPIS

Ewa Taberska